

Sygn. akt I C 1817/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Michał Jank

Protokolant : staż. A. B.

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 r. w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa **K. S.**

przeciwko (...) **SA w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki K. S. kwotę 3.042,79 zł (trzy tysiące czterdzieści dwa złote 79/100) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. przyznaje biegłemu M. T. wynagrodzenie w kwocie 114,39 zł (sto czternaście złotych 39/100) za stawiennictwo na rozprawie i złożenie ustnych wyjaśnień;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1641,79 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści jeden złotych 79/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

I C 1817/14

UZASADNIENIE

Powódka K. S. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. kwoty 3.394,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 10 maja 2013 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do powódki pojazd marki V. (...) (358) o nr rej. (...). Szkoda została zgłoszona u pozwanego będącego ubezpieczycielem sprawcy kolizji. Pozwane Towarzystwo (...) uznało swoją odpowiedzialność co do zasady i przyznało powodowi odszkodowanie w kwocie 3.489,52 zł zgodnie z dokonany przez siebie kosztorysem.

Powódka zwróciła się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę wyniósł 6.699,59 zł.

W dniu 30 czerwca 2014 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty, jednak pozwane Towarzystwo, pismem z dnia 15 lipca 2014 r. podtrzymało swoje dotychczasowe stanowisko.

Na dochodzoną przez powódkę kwotę 3.394,57 zł składa się różnica pomiędzy kwotą wynikającą z kosztorysu sporządzonego na zlecenie powódki, a kwotą wypłaconego przez pozwanego odszkodowania (6.699,59 zł – 3.489,52 zł) powiększona o koszty sporządzenia ww. kalkulacji w kwocie 184,50 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 listopada 2014 roku (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwane Towarzystwo (...) wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że kwestionuje roszczenie dochodzone przez powódkę co do wysokości. Wyjaśnił, iż tytułem poniesionych przez powódkę kosztów naprawy pojazdu przyznał powodowi kwotę 3.489,53 zł i jest to odszkodowanie, które w całości pokrywa powstałą szkodę.

Pozwany zakwestionował kalkulację sporządzoną na zlecenie powódki – w szczególności ceny zastosowanych części, zastosowane stawki za roboczogodzinę na poziomie 130/130 zł, wskazując, iż jest to kwota zawyżona w stosunku do średnich stawek stosowanych na lokalnym rynku. Pozwany zakwestionował też zasadność dokonania niektórych czynności uwzględnionych w kosztorysie powódki.

Nadto pozwany podniósł, iż powódka nie wskazała, czy uszkodzony pojazd został już naprawiony, a jeśli tak – jaki był poniesiony przez powódkę faktyczny koszt naprawy. Jeśli pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego za cenę niższą niż wynika to z kalkulacji naprawy, to uwzględnienie powództwa w całości prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia się powódki kosztem ubezpieczyciela. Jeśli natomiast pojazdu nie naprawiano i powódka wybiera żądanie naprawienia szkody w postaci zapłaty sumy pieniężnej, to suma ta powinna odzwierciedlać kwotę odpowiadającą utracie wartości przez pojazd na skutek wypadku, a nie koszty niewykonanej naprawy. Pozwany wskazał też, iż kwota wypłacana przez Ubezpieczyciela nie jest kwotą dowolną, a ustalaną w oparciu o konieczność pokrycia ekonomicznie uzasadnionych wydatków.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 10 maja 2013 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do powódki pojazd marki V. (...) (358) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w pozwanym towarzystwie.

/bezsporne/

Szkoda została pozwanemu zgłoszona w dniu 14 maja 2013 r.

/ **dowód:** zgłoszenie szkody – k. 68 (płyta CD zawierająca akta szkody)/

Pozwany (...) S. A. Z siedzibą w W. przyznał powódce odszkodowanie w wysokości 3.489,53 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu V. (...) (358) o nr rej. (...).

/bezsporne /

Powódka poniosła koszt sporządzenia kosztorysu prywatnego w kwocie 184,50 zł.

/ **dowód:** faktura VAT – k. 21/

Pismem z dnia 30 czerwca 2014 r., doręczonym pozwanemu w dniu 3 lipca 2014 r., powódka wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 3394,57 zł stanowiącej różnicę między kwotą wynikającą z kosztorysu sporządzonego na zlecenie powódki, a kwotą wypłaconego przez pozwanego odszkodowania (6.699,59 zł – 3.489,52 zł) powiększonej o koszty sporządzenia ww. kalkulacji w kwocie 184,50 zł

/ **dowód:** pismo z dnia 30. 06. 2014 r. – 22-23, potwierdzenia nadania i odbioru – k. 24,25, odpowiedź pozwanej – k. 26/

Ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu V. (...) (358) o nr rej. (...) wynosił, wg cen z czasu powstania szkody, 6.347,81 złotych brutto, przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych na poziomie 130 zł/rbg. Przyjęta stawka mieści się w granicach średnich stawek stosowanych na terenie T. i najbliższej okolicy w zakładach z poziomem porównywalnym z I kategorią.

/ **dowód** : pisemna opinia biegłego sądowego w zakresie ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny technicznej eksploatacji pojazdów samochodowych M. T. – k. 85-93, ustna opinia uzupełniająca – k. 120 (protokół elektroniczny)/

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny technicznej eksploatacji pojazdów samochodowych M. T., a także dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach szkody.

Sąd doszedł do wniosku, że sporządzona przez biegłego opinia w sposób wyczerpujący odpowiada na zadane przez Sąd pytanie o ustalenie zakresu uszkodzeń powstałych w pojeździe powódki K. S. marki V. (...) (358) nr rej. (...) w wyniku kolizji z 10 maja 2013 r. oraz ustalenie niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy tj. przywrócenia do stanu sprzed wypadku stanowiącego własność powódki K. S. pojazdu marki V. (...) (358) nr rej. (...) przyjmując najczęściej stosowane stawki za roboczogodziny obowiązujące na terminie T.. Należy podkreślić, iż żadna ze stron nie kwestionowała przedmiotowej opinii, strona pozwana wniosła jedynie o jej uzupełnienie, jednak po złożeniu przez biegłego wyjaśnień na rozprawie, nie zgłaszała dalszych zastrzeżeń.

Dla określenia zasad odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych mają przepisy art. 34 ust. 1 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U 2003.124.1152). Treść tych przepisów pozwala stwierdzić, że odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter pochodny w stosunku do odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu kierującego. Powstaje ona tylko wówczas, gdy istnieje odpowiedzialność posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem mechanicznym ma podstawie przepisów prawa cywilnego. Dla określenia zakresu ochrony ubezpieczeniowej konieczne jest ustalenie zasad odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego posiadacza (lub kierującego), wynikających z przepisów prawa cywilnego (art. 435-437 k.c.).

Odpowiedzialność pozwanego za szkody poniesione przez powódki z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej właściciela pojazdu samochodowego nie była kwestionowana. Przy czym podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowiły przepisy art. 805 § 1 k.c. i art. 822 k.c.

Na skutek kolizji drogowej z dnia 10 maja 2013 roku powódka poniosła szkodę na mieniu. Ustalenie wysokości wskazanej wyżej szkody w mieniu powódki następuje zgodnie z zasadą wyrażoną w przepisie art. 363 § 1 k.c. W niniejszej sprawie naprawienie szkody powinno nastąpić – uwzględniając wybór powódki – przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W wyroku SN z dnia 20 listopada 1970 roku, II CR 425/72 (OSNCP Nr 6/1973, poz. 111) stwierdzono, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych

materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy". Powyższy pogląd w pełni podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

Zgodnie natomiast z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81) „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”.

W przywołanej opinii biegły stwierdził, iż przywrócenie stanu poprzedniego możliwe jest tylko przy użyciu części oryginalnych. Ustalił, że koszt naprawy pojazdu V. (...) (358) o nr rej. (...) wynosił 6.347,81 złotych brutto, przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych na poziomie 130 zł/rbg. Przyjęta stawka mieści się w granicach średnich stawek stosowanych na terenie T. i najbliższej okolicy w zakładach z poziomem porównywalnym z I kategorią.

Odnosnie uszkodzenia wspornika zderzaka i ściany tylnej wskazać należy, iż pozwany – profesjonalista w zakresie likwidacji szkód powinien był w sposób jednoznaczny ustalić zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu. Było to bowiem możliwe jedynie bezpośrednio po wypadku, a nie ponad dwa lata po zdarzeniu. O ile więc biegły sygnalizował pewne wątpliwości co do tych uszkodzeń, o tyle jednak nie wykluczył ich związku z kolizją. Brak stosownego materiału dowodowego obciążać może wyłącznie pozwanego. Poszkodowany nie musi bowiem posiadać wiedzy co do sposobu rzetelnego dokumentowania zakresu uszkodzeń pojazdu. Brak materiału dowodowego przy jednoczesnym braku możliwości wykluczenia uszkodzeń jako wynikłych z tej kolizji skutkuje uznaniem, iż pozwany ponosi odpowiedzialność również w tym zakresie.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż niecelowym było dokonywanie oględzin pojazdu przez biegłego celem ustalenia zakresu uszkodzeń i możliwości dokonania naprawy z użyciem tzw. zamienników. Nadto biegły wskazał, iż dokonywanie oględzin pojazdu dwa lata po zdarzeniu byłoby niecelowe i nie prowadziłyby do wyjaśnienia zakresu uszkodzeń wynikłych z przedmiotowej kolizji.

Zarzut pozwanego, iż odszkodowanie winno być wypłacone w kwocie netto z uwagi na prowadzenie przez powódkę działalności gospodarczej Sąd uznał za nieuzasadniony. Fakt prowadzenia działalności gospodarczej nie oznacza sam w sobie możliwości odliczenia podatku VAT, co z kolei uzasadniłoby przyznanie odszkodowania w kwocie netto. W aktach spraw nie ma dowodu na to, iż pojazd był w ewidencji środków trwałych przedsiębiorcy, że był wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej. Nie ma więc dowodu na to, iż powódka miała możliwość odliczenia podatku od towarów i usług. Jednocześnie w aktach szkody znajduje się oświadczenie powódki, z którego wynika, iż pojazd nie służył do prowadzenia działalności gospodarczej.

Mając na uwadze, że ubezpieczyciel wypłacił powódce kwotę 3.489,52 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, należało dla ustalenia wysokości należnego odszkodowania od ustalonej przez biegłego kwoty odjąć wypłaconą przez pozwanego sumę (6.347,81 zł – 3.489,52 zł = 2.858,29 zł).

Sąd również uznał za uzasadniony koszt 184,50 zł poniesiony przez powódkę tytułem zapłaty za sporządzenie przez niezależnego rzeczoznawcę kosztorysu naprawy pojazdu. Wskazać należy, iż poniesienie kosztu sporządzenia kalkulacji przez powódkę pozostaje w związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. Zlecenie takiej kalkulacji było niezbędne celem ustalenia wysokości dochodzonych roszczeń.

Stąd też łącznie należało powódce przyznać od pozwanego kwotę 3042,79 zł.

O należnych odsetkach od powyższej kwoty odszkodowania orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 o ubezpieczeniach obowiązkowych. Szkada została pozwanemu zgłoszona w dniu 14 maja 2013 roku a termin 30 dniowy upłynął 14 czerwca 2013 roku. Jednocześnie w dniu 3 lipca 2014 r. pozwany odebrał pismo od powódki, w którym to piśmie powódka wezwała do zapłaty odszkodowania w wysokości dochodzonej

niniejszym postępowaniem. Dlatego też zasadne było żądanie zapłaty odsetek od kwoty należnej tytułem kosztów naprawy pojazdu od dnia 11 lipca 2014 r.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 822 k.c., Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił na podstawie art. 415 k.c. a contrario, o czym orzekł w pkt. II wyroku.

W punkcie III wyroku Sąd, na podstawie art. 89 w zw. z art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie 114,39 zł za stawiennictwo na rozprawie i złożenie ustnych wyjaśnień, zgodnie z przedłożoną przez biegłego fakturą VAT.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt. IV wyroku na mocy art. 98 k.p.c., art.100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28. 09. 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490), mając na względzie wynik postępowania. Powództwo uwzględniono w 90%. Z tych względów Sąd obciążył powódkę kosztami postępowania, w tym również kosztami zastępstwa procesowego w 10% natomiast pozwanego w 90%. Na koszty powódki złożyły się: 170 zł tytułem opłaty od pozwu, 1.105,77 zł tytułem wynagrodzenia biegłego (resztę zaliczki na poczet opinii biegłego Sąd zwrócił powódce z urzędu) oraz 617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powiększonego o koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Koszty strony pozwanej ograniczyły się do 617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powiększonego o koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Mając na uwadze wynik postępowania Sąd uznał, iż powódce należy się zwrot kwoty 1892,77 zł, zaś pozwanemu – 61,70 zł. Po skompensowaniu obu należności Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1641,79 zł